

ÍRÓ-OLVASÓ TALÁLKOZÓK A DEÁK FERENC MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁRBAN

„Amikor a két gyerekem húzza a két fületem”- találkozó Gévai Csillával

2017. március 28-án az Internet Fiesta programsorozat keretében látogatott el a Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtár gyermekkönyvtárába Gévai Csilla író. A programsorozat idei, országosan megadott témája az utazás volt, így az író- olvasó találkozó az előadó hölgy „Amíg utazunk” c. könyvére épült. Több zalaegerszegi óvodából is érkeztek - majdnem 50 fős létszámmal - gyermekek, akik nagy érdeklődéssel várták a rendezvényt.

- Sziasztok jobbkezesek! – hangzott el a köszöntés az író szájából, aki jobb kézzel integetett az ovisoknak, majd persze ezt megismételte bal kézzel is a balkezesek nagy örömére. A bemutatkozás után Gévai Csilla elmesélte a jelenlevőknek, hogy nem író a szakmája, eredetileg rajzoló szeretett volna lenni, így került először gyermekkönyvek közelébe.

Berg Judit Hisztimesék c. könyvének illusztrációit ő készítette, tett is egy kis kitérőt az óvodások kedvéért a nem éppen nyugodt gyermekek hétköznapjaiban. Vajon mikor látogat meg minket a Hisztimanó? Legtöbbször akkor, amikor fáradtak, éhesek vagyunk, nem kapunk meg valamit, amit nagyon, de nagyon szeretnénk, vagy amikor az anyukának a két gyereke húzza a két fülét. Berg Judit nem véletlenül írta a könyvében ezt a hasonlatot. 4 gyereke van, s hát így bizony nem egyszer kellett szembesülnie a hisztivel, főleg a gyerekek 3-5 éves kora körül.

Az ovisok közül több kislány is vállalta, hogy szoros kapcsolatban áll a Hisztimanóval, nekik Gévai Csilla bemutatott két kis szituációs gyakorlatot szavak nélkül, melyek közül ki kellett választaniuk, vajon melyik a hisztis állapotra jellemző. Nem igazán okozott a gyerekeknek különbséget tenni a toporzékoló, vicsorgó és a mosolygós, épp nem repdeső jelenet között.

Mesélt egy másik könyvről is az író, amit ő illusztrált: Zsiga Henriknek az Igaz mesék a magyar történelemből c. művére tért ki egy mondat erejéig, mert a legtöbb mesekönyvvel szemben ezt a kiadványt ki is lehet színeztetni. Ami nem nehéz dolog, mivel az embereknek nem csak saját Hisztimanójuk van, hanem saját ízlésük is.

Hamar rá is terelődött a szó a kedvenc színekre, milyen dolgok rendelkeznek ilyen színekkel. Persze meg lettek említve a járművek is, pl. a sárga villamos, és a kék buszok. Innen már nem volt nehéz eljutni az előadás témájához, az utazáshoz.

Gévai Csilla könyvében, az Amíg utazunkban egy Nanuk nevű eszkimó kisfiú Alaszkából Budapestre utazik, ahol „csak nézett”, hiszen teljesen más környezetbe csöppent, amikor hátizsákjával és horgászbotjával a kezében várta Domáék családját Liszt Ferenc repülőtéren. A kérdésre, hogy vajon könnyen engedte el Nanukot az édesanyja, egyöntetűen nemmel feleltek az ovisok, hozzátevé személyes tapasztalataikat, mennyire nem jó, ha anya távol van.

Na, de visszatérve Nanukra, hol is van Budapest? Többféle elmélet született arról, melyik országot is nevezik Budapestnek, így az író az ovisokkal gyorsan tisztázta, hogy Magyarország fővárosa Budapest, és hogy tudjanak városokat összehasonlítani, még hozzátette, hogy Magyarország nagyvárosa Zalaegerszeg.

Miután kibogozták a rejtélyt, rátértek, milyen járművek is vannak fővárosunkban. Képet mutatott a könyvből a gyerekeknek, amire páran egyből rávágták, hogy az a csuklós busz. Az író elmesélte, hogy ez egy magyar találmány, és a pár gyerek által bemutatott csuklásnak

semmi köze sincs hozzá. A következő gyerekek számára érdekes jármű a metró volt. Kiderült, hogy mást értünk Budapesten a földalattin és a metrón, és hogy ez helyi jellegzetesség nálunk. Utána a villamos, majd a trolibusz következett, amiről az egyik kisfiú meglepően sokat tudott, így még azt is el tudta mondani a többieknek, mi az az áramszedő.

Majd Gévai Csilla kis játékkal készült a gyerekeknek: ők lettek a kis sárga villamosok, akik éjszaka egy hangárban alszanak, majd reggel útra kelnek Budapest utcáin. Először is kinyújtóztatták az áramszedőiket, itt a gyerekek a karjaikat emelgették magasba, köszöntötték egymást, majd elindultak a kötött pályájukon.

Az Illatos úti megállónál felvették az illatos nőket, a Kinizsi utcánál felszálltak a hősök, majd miután nagy nehezen felértek a Dombtető utcai megállóhoz, itt felvettek két apró embert. Az ajtó persze mindig tapsra csukódott be, és miután még egy óvodáscsoportot is elvittek a többi utassal együtt a végállomásra, visszamentek este a hangárba aludni.

Végezetül az író megígérte az ovisoknak, hogy Budapesten mindenképpen elmondja majd az embereknek, milyen ügyesek a zalaegerszegi gyerekek. Megköszönte a figyelmet, s még elmondta, hogy van egy varázsceruzája, amivel tud mosolygós arcokat rajzolni, de mint kiderült, nem csak azt, hanem egyenként minden gyereknek emlékül lerajzolta az óvodás jelét, és persze mellé a beígért mosolygós arcocskát.

Feltaláltuk a jövőbelátó gépet Kertész Edinával

2017. május 11-én Kertész Edina volt vendégünk a Deák Ferenc Városi és Megyei Könyvtárban, a Cselekvő Közösségek programsorozat keretében. A Dózsa iskolából érkeztek az alsó osztályosok a rendezvényre, izgatottan, és felkészülten, ugyanis a tanítónőknek hála már az iskolában beszélgettek az író műveiről, és részeket is olvastak belőlük.

Kertész Edina bemutatkozás után mesélt a közel 50 fős gyerekseregnek a „Dodó nyomozó és az idomított cápa” c. könyvéről, melynek kapcsán először is elosztatta a cápaidentifikációs kapcsolatos kételyeket; valóban ez az állatfaj nem igazán az engedelmességéről híres, viszont a cápák orra alatt van egy pont, amit ha dörzsölünk, akkor megnyugszik az állat.

Ezután az író felolvasta a könyvnek a bevezető szakaszát, és kérte, jegyezze meg a közönség a szereplőket, és azoknak a tulajdonságait, mert erre még szükség lesz később, ugyanis nyomozni fognak. Erre persze az amúgy is érdeklődő gyerekek teljesen belelkesedtek, s jókat derültek a könyvben szereplő személyek nevein, különösen Hózentróger Károly igazgató okozott derültséget körükben. Az egyik főszereplő, Apró Henrik általános iskolás feltaláló, zseni kisfiú szemszögéből mutatta be Kertész Edina könyve elején a Dózsa György Iskolát, ahová a fiatalember járt. Az iskola neve kapcsán kissé elakadva - mivel a parasztfelkelés vezetőjét többen íróknak, néhányan feltalálónak vélték - szóba jött, a jelenlévő tanulók hogyan neveznének el a saját iskolájukat, ha övék lenne a döntés. Így hívtak életre Zalaegerszegen a gyerekek különböző néven iskolákat, kezdve a Horváth Rikárdó általánostól, a Bolondok iskoláján keresztül, a Menők sulijáig.

Kiderült még az első fejezetből, hogy a hangosbemondó mennyire torzítja a szavakat, így amikor bemondták óra közepén, hogy „Apró Henriket várják a portán”, másik osztályból egy Zacskó Edrik, Henrikre csak nevük csengésében hasonlító kisfiú is elindult, mert azt hitte, a saját nevét hallja. Edrik ért hamarabb gyanútlanul a találkozó helyére, ahol Szörnyű Lőrinc,

egy szakállas, zöld sapkás, kissé rosszarcú várta. Lőrinc még sosem találkozott Henrikkal, akit el akart rabolni - pedig ha kicsit utánanézt, tudhatta volna, hogy a két fiú mennyire különbözik egymástól - így rossz fiút távolított el az intézményből. Henrik pedig később értetlenkedve, és bosszankodva állt a portán, mikorra már nem várta ott őt senki sem.

A fejezet felolvasása után Kertész Edina felírta a szereplőket egy táblára, tulajdonságaikkal együtt, majd hogy még izgalmasabb legyen a nyomozás, így még egy fejezetet átvettek a gyerekekkel, melyben találkozhattunk Dodó nyomozóval, egy kocsonyahallal - ennél az állatnévnel a mosolyok még szélesebbre váltottak át - egy homárral, és Tatuval, aki az Éhes tizedes nevű étterem tulajdonosa.

Ennyi szereplővel már meg is kezdődhetett a játék: az író félrehívott a sok nyomozónak jelentkező gyerek közül egyet, a Horváth Rikárdó iskola önjelölt névadóját, adott neki egy távcsövet, majd kérte vonuljon kicsit félre, hogy ne hallja, kit választott az író Szörnyű Lőrincnek. Egy leány vállalta magára első körben a szerep eljátszását, ugyanis az volt a feladata, hogy nagyon mérgesen, gonosan nézzen, így segítve Rikárdót, hogy rájöjjön, ki a gonosztevő a teremben. Persze hogy a többiek se unatkozzanak, mindenki választott magának egy karaktert, amivel azonosulnia kellett. Így a kocsonyahalak nekiálltak hullámozni, a homárok csattogtatták az ollóikat, a Henrikek értelmesen próbáltak nézni, és kinézni, míg az Edrikek feltűnően bárgyú képet vágtak. Rikárdót nem tudták kicselezni, miután távcsövével megvizsgálta a közönség sorait, egyből a gazfickót eljátszó lányhoz ment oda, és kérdéseket tett fel neki. Miután a válasz arra, hogy van-e sapkája, és van-e szakállja, igen volt, már elégedetten foglalhatott helyet, az eredményes nyomozómunka végeztével. A következő detektív jelölt már nem volt ilyen szerencsés, ő az ötödik megkérdezett gyanúsított után találta meg a bűnözőt.

A nyomozás után visszatértek a könyvben zajló eseményekhez, melyben Tatu, az étterem tulajaja rájön, hogy az időközben eltűnt cápát egy víztoronyban tartják fogva. Szerencsétlenségére a bűnözők is résen voltak, így Tatu hiába ússza meg a kalandot, a bűnözők elérték, hogy kocsonyahalnak képzelje magát, és ne fedje fel a titkukat. Még szerencse, hogy Henrik feltaláló, így készít egy gépet, amivel vissza tudja hozni az étterem tulaj eredeti személyiségét.

Itt egy kicsit elkalandoztak a gyerekek, ki milyen találmányt hozna létre, ha tudna, így született meg a mindent látó gép, a fiatalító gép, a takarításban nagy segítséget nyújtó csodakesztyű, a visszacsináló gép, érzelmeket kimutató távcső, és a legnagyobb tetszést arató jövőbelátó gép ötlete is. Szóba került még az is, hogy Tatunak a kocsonyahalból újra emberré való válásához szükséges visszaalakítás közben elment az áram, így Henriknek kellett saját áramforrást készítenie 4 krumpliból. A könyvben részletesen le van írva ennek menete, amit otthon, felnőtt segítségével akár a gyerekek is el tudnak készíteni.

Kertész Edina a találkozó befejezésekképp még elmondta, hogy ha lerajzolják a találmányaikat, azt a kiadója honlapjára szívesen felteszi, így az iskolások is lelkesen távoztak a találkozóról azt ecsetelgetve, ki mit fog küldeni az írónek.

Író- olvasó találkozó Berg Judittal, akit gyermekei tettek írónővé

2017. május 18-án a 16. Gyermekkönyvnapok keretében láthattuk vendégül Berg Judit József Attila díjas írónőt. Az író - olvasó találkozóra a meghívott osztályokon kívül is rengetegen érkeztek, így több mint 100 látogató fogadta a Rumini, a Cipelő cicák, Lengemesék, Alma és még sok egyéb népszerű kortárs gyerekirodalmi kiadvány szerzőjét.

A találkozó elején Berg Judit bemutatta a családját, akik nélkül az írói karrierje lehet nem is létezne. Négy gyermeke van, három lány és egy fiú.

Elsőnek Lilu született meg, aki rendesen megedzette az írónő idegeit állandó hisztériájával. A kislány két éves korától kezdve próbálgatta Berg Judit türelmének a határait feszegetni különböző megmozdulásaival. A szokásos: „Én nem öltözöm fel! Nem eszem meg a reggelit! Miért kifli van, amikor én zsemlet akarok enni!” mondatok mellett, egy - egy attrakció is belefért a kislány repertoárjába. Egy novemberi délután, amikor hazafelé tartottak jól megpakolva a boltból, Lilu közölte édesanyjával, hogy nem működnek a lábacskaí, meg hogy: „Cipeljél anya!”. Berg Judit hiába magyarázta lányának, hogy nézzen már rá, tele van az összes keze, és amúgy is már csak egy sarokra vannak az otthonuktól, a gyermek új taktikához folyamodott, és belefeküdt egy hatalmas pocsolóba, hogy akkor nincs mese, fel kell őt kapni, és hazaszaladni vele, hogy meg ne fázzon. Az ilyen, és ehhez hasonló esetek után jutott egy reggel az írónő arra az álláspontra, hogy ha reggel a lánya nem akar felöltözni, akkor ne öltözzön.

Mondta neki Berg Judit, hogy amíg ő meztelenkedik, addig mesél neki egy kislányról, aki szintén nem akart felöltözni, és mindent meztelenül csinált. Nem öltözött fel evéshez, akkor sem, amikor a legójával játszott, vagy amikor éppen mesefilmet nézett sem. Ám egyszer csak csengettek náluk, a kislány barátai voltak azok, és kérelezték, hogy menjen velük biciklizni, de ezért sem volt hajlandó a gyerek felöltözni. Aztán jött egy másik barátja, hogy menjenek el a boltba túró rudit venni, de a kislány ekkor sem állt kötélnek, így a barátai szépen lassan elmaradoztak.

Amikor rádöbbsent, hogy így egyedül marad, fogta magát, végül felöltözött, és kiment a játszótérre. Lilu észre sem vette, hogy amíg az anyja mesélte neki a történetet, addig észrevétlenül ráadogatta a ruháit, és felöltözve állt a nappaliban. Mentek volna utána reggelizni, de akkor kezdődött előlről a „Nem vagyok éhes! Nem akarok reggelizni! Miért nyaggatsz?” kezdetű nóta, így Berg Juditnak mesélnie kellett arról a kislányról is, aki nem akart reggelizni. Előbb utóbb Lilu minden hisztis megmozdulására ki lett találva egy mese: a kislányról, aki nem akart felszállni a buszra, a kislányról, aki nem akart leszállni a buszról, a kislányról, aki nem akart fogat mosni és egyéb alkalmakra is. Ezeket a meséket gyűjtötte össze Berg Judit, és így született meg a „Hisztimesék” c. könyve.

Miután az írónő még beszélt arról, hogy milyen „varázslónak” lenni, itt arra gondolt, hogy segít beindítani gondolataival, könyveivel mások képzeletét, rátérhettek a közönség kérdéseire. A lehetőségre rengeteg kéz emelkedett a magasba. Mi más lett volna az első kérdés, ha nem az, hogy honnan kapta a Rumini könyvsorozat egere a nevét?

Az írónő minden találkozón felhívja a jelenlevők figyelmét arra, hogy csak akkor mondja el a név történetét, ha azt nem mondják tovább. Miután ezt mindenki elfogadta elmesélte a vicces kis történetet az írónő, amit igaz ő nem szeret hangoztatni, de a közönség soraiban nagy derűtséget okozott. Azoknak pedig, akik nem ismernék Ruminit, Márton Gergely Éva, munkatársunk által horgolt egereket mutatott be Berg Judit, amelyek a megszólalásig hasonlítottak a könyvben szereplő rágcsálóra. A gyerekek is elámultak az alkotásokon, és

„Húha! Olyan, mint az igazi! De szuper! Jaj, de cuki!” felkiáltásokkal, és tapssal díjazták azokat.

Elhangzott még a találkozón, hogy hogyan tanult meg az író ösztöndíjas hónapjai alatt New Yorkban angolul, és spanyolul is, a másodikra persze előre nem számított, hogy édesanyja pedagógus, édesapja autópálya tervező, hogy felnőtteknek is ír regényeket, és hogy első könyve, a Hisztimesék 2005-ben jelent meg.

Kiderült, hogy az egyik tanuló a közönség soraiból tudta, hogy az író gyermekei aranyköpéseit, mondásait régebben mindig leírta, hogy később is emlékezzenek rá, és ennek kapcsán Berg Judit mesélt arról, milyen szituációk során - amit gyerekei születése előtt el sem tudott képzelni - jöttek ki az ő száján is érdekesebbnél érdekesebb mondatok, olyanok, mint a: „Vedd ki a freezbeet a karfiollevesből! Ne tedd bele a havat a postaládába! Ne nyalogasd a villanyoszlopot! Fürdés után ne mássz meztelenül a könyvespolcra! Ne öntsd be a két lány közé a kádba a bilid tartalmát!”

Mesélt még az író arról, hogy Vilmos nevű kisfiát mindenki, lassan már ő is, Vilkónak becézi, amely név eredetileg egy szereplőé volt a Lengemesék c. könyvéből; elmondta, hogy az életkora $6 \times 7 + 1$, és hogyha a gyerekei felnőnek, akkor is lesz a rokonságában nem is egy gyerek, akiknek majd találhat ki további történeteket.

Hamar elröppent az idő, Berg Judit a találkozó végén szívesen dedikálta műveit a lelkes gyerekeknek, akik szép számmal hoztak magukkal főleg Rumini köteteket, de alá lettek írva a Lengemesék, Almák Hisztimesék, Két kicsi dínók, és Cipelő cicák is, így sokan nemcsak az élménnyel, hanem az író aláírásával, személyre szóló ajánlásával is távozhattak.

„Fényképarccal tetszett érkezni”- író- olvasó találkozó Vig Balázzsal

A Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtárban a 16. Gyermekkönyvnapok programsorozat vendége Vig Balázs volt. Az író már sokadszorra köszönthetjük könyvtárunkban, egyre nagyobb népszerűségnek örvend, és folyamatosan szélesíti olvasóinak körét. 2017.05.23-án egy főleg felső tagozatosoknak ajánlott könyvével, a *Todó kitálat az iskoláról* c. művével érkezett a Zrínyi iskola hatodik osztályosaihoz.

Bevezetesként arra kérte a gyermekeket kísérő tanárt, hogy fogja be a fülét, majd a tanulókhöz fordult, hogy tegyék fel azok a kezüket, akik nem szeretnek iskolába járni. Pár kivételtől eltekintve szinte minden kéz a levegőbe emelkedett, és meglepő módon ez megismétlődött Vig Balázs következő kérdésénél is: *Ki az aki tornászott reggel?-nél* is. Nagy derűtség közepette elmesélték az iskolások, hogy nem a gyerekek otthoni lelkesedésének, hanem az órarendben szereplő aznapi első testnevelés órájuknak köszönhetően kezdte majdnem mindenki sportolással a napot. Azért egy kicsit bemelegítettek közösen, megmasszírozták halántékukat, hogy elinduljon az agyokban is a vérkeringés. Kiderült, hogy a jelenlevő diákok átlagban 5-6 könyvet kölcsönöznek évente a könyvtárakból, és hogy az olvasás nem csak az információszerezésről szól, hanem nagyon fontos szerepe van benne a figyelemnek, a képzeletnek, és persze a lapozás sem elhanyagolható.

Szóba kerültek a könyvekben szereplő képek, s így Vig Balázs bemutatta könyvének borítóján szereplő főhősét, Todót, aki boldogan vigyorog a fent említett illusztráción. A gyermekek viccesen megjegyezték, hogy a kislány itt még azért boldog, mert még csak elsős, majd elmúlik idővel. Erre az író kérte a gyerekeket, hogy mindenki mutassa meg az igazi fényképarcát, hát ez a feladat nem mindenkinek sikerült úgy, ahogy Vig Balázs ezt egy tablón el tudná képzelni, de a tanár néni vitte a pálmát, aki - az író idézve - „fényképarccal tetszett érkezni”. Jobban megnézték a kis kitérő után a könyv borítóján szereplő képet Todóról, amelyen 6 kézzel van ábrázolva, mindegyikben valami kedvenc tárgyával. A sok keze közül van, amelyikben nem pont megfelelően fog egy nyulat, van amelyikben Batman figura, ceruza, üdítő, játékkonzol található, fején egy 3D-s szemüveg, szóval kiderült már a rajzból is, hogy a főhős mennyi mindent szeret, s a közönség soraiból felhangzó: „Nekem is ilyen van! Én is voltam már IMAX moziban.” kijelentések után gyanítható volt, hogy közös vonásokat véltek felfedezni a tanulók Todóval.

Todó szeret írni is, innen jött a kérdés, hogy ki írt már a jelenlevő diákok közül fogalmazást, és milyen témákról? Több mű született kalandokról, kedvenc játékról, mint kiderült, és derűtséget keltett, kedvenc családról, de unalmas témakörben nem nagyon. Pedig milyen egy átlagos hétköznapi délutánja az általános iskolásoknak? Ezt a feladatot kapta Todó magyar órán, fogalmazza meg, hogyan telik egy napja az iskolából való kilépéstől az esti alvásig. A címe az lett, hogy „Egy átlagos délutánom”. Ezt a fogalmazást olvasta fel Vig Balázs a gyerekeknek.

A részlet után az író a tanulókat kérdezte, hogy képzelnek el egy délutánt, ami nem lenne unalmas? A válaszok valóban elég változatosak voltak, volt, aki feladta volna a lottót, és még aznap meg is nyerte volna a főnyereményt, volt, aki megnyert volna egy sporteseményt, akadt olyan is, aki szimplán csak evett volna, vagy a Vidámparkban kötött volna ki. Aki egy Real meccsre utazott volna Spanyolországba, meg lett esketve, hogy az írónak is szerez jegyet, ha ez valaha sikerülne, és a tanár nénijét is viszi magával, mert tuti ez az ő nagy álma is. A legjobban mégis az a válasz mozgatta meg a gyerekek fantáziáját, hogy az egyik fiú barátokat szerzett volna egy átlagos délutánon. Erre Vig Balázs megkérdezte, hogy esetleg felad egy hirdetést, vagy nőnemű barátokra vadászik - erre már nem tudtak nem hangosan felnevetni a gyerekek.

Az író felolvasta, hogy Todó, aki később 5-öst kapott a feladatra, IMAX moziba és tortaevő versenyre menne egy unalmas délutánon, vagy a barátjával ötödőlőzne.

A tanár néni a felolvasás után meg lett kérdezve, ki fogalmaz a legjobban az osztályból, ő egyből rámutatott Tibikére, aki még tapsot is kapott osztálytársaitól megerősítésként. Még egy embert, azt, aki a legbátrabb, hívott ki az író Tibikével együtt, a feladatuk az volt, hogy mérközzenek meg. A legbátrabb, akit Botondnak hívtak, és a jól fogalmazó fiúnak pókmászásban kellett eljutnia Liviig, aki vonalbírónak lett kiválasztva. Végül Tibike nyerte a futamot, aki üdvrivalgás közepette tért vissza a helyére.

A verseny után a jól olvasó tanulóké lett a pálya, egy Ákos nevű diák, aki szeret közönség előtt szerepelni, és mint kiderült tud is, adott elő egy jelenetet az íróval a könyvből, amelyben Todó, és a könyvben szereplő legjobb barátja Óvári közötti esti videochatelés lett „élőben” előadva. Ákos valóban jól szerepelt, Vig Balázs pedig elolvasta a következő részletet a könyvből, amelyből kiderült, hogy Óvári bizony nem is olyan jó barát. Az interneten keresztül még azt mondta Todónak ő sem készül, nem tanulja meg a másnapra, kötelezőnek feladott verset, és nem is szereti a költészetet, míg a másnapi felelésnél tökéletesen tudott mindent, és még kis rajongó monológgal is megtoldta azt Szandi néni előtt. A részlet után kis beszélgetés következett a jelenetről, melyben a tanulók elmondhatták az írónak véleményüket az ilyen kétszínű viselkedésről, s hogy barátok ilyen nem tesznek egymással.

A következő részlet, amit az író felolvasott, csak még jobban fokozta az Óvári iránti ellenszenvet, aki Todót egy szünetben félrehívta, és pajzán videót mutatott neki, miközben kérdezgette, látott-e már ilyet. Persze végig figyelte a főhős reakcióját, és élvezte, hogy zavarba hozhatja őt. A fejezet felolvasása alatt a gyerekek csöndben voltak, és meglepően éretten szóltak hozzá a jelenethez. Volt, aki úgy vélte, hogy ebben a részben látszik a legjobban a különbség, hogy Óvári már kamasz, míg Todó csak egy kisfiú, aki inkább menne vissza az időben, és lenne újra egyenlő barátjával. Itt már a közönség elég erősen érezte, hogy ez a barátság nem igazi, Vig Balázs pedig ennek feloldását úgy oldotta meg, hogy a könyvében vége felé szereplő egyik fejezetet szintén tanulói segítséggel, párbeszéd formájában olvasták fel. Így Hanga, aki nem hétköznapien bátor lány, vállalta magára Móni szerepét, aki a könyvben Todó gyerekkori barátját személyesíti meg, és beszél főhősünkkel arról, hogy gondolkodjon el, Óvárival valóban olyan nagy barátok-e.

Végül eljött a találkozó vége, az író felajánlotta a tanulóknak, hogy a terítőt, amit magával hozott, filccel aláírhatják, vagy csak rábiggyeszthetik a monogramjukat. Emellett még kaptak Vig Balásztól egy könyvjelzőt is, így senki nem távozott üres kézzel a rendezvényről.

Mészöly Ágnes mihaszna irodalomórája

Vajon miért van az iskolákban irodalomóra? Miért nehéz olvasni? A klasszikus, vagy a kortárs magyar írók/költők közül ismernek-e vajon többet a 14 évesek? Ezekre, és még rengeteg kérdésre kaptunk választ Mészöly Ágnes író segítésével, aki a gyerekekből nem kihúzta azokat, hanem fesztelen, kedves modorával oldotta fel a légkört már a találkozó elején, hogy betekintést nyerhessen e korosztály gondolkodásmódjába. 2017.05.30-án tartotta vendégünk a Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtárban író-olvasó találkozóját a 16. Gyermekkönyvnapok programsorozat alkalmából.

Az Ady iskolából érkezett közel 40 fős, 13-14 évesekből álló csapat arra a kérdésre, hogy miért, fontos az irodalomóra az iskolában, meglepően érett válaszokat adott. Nem a továbbtanuláshoz szükséges pontokat emelték ki, bár ez is elhangzott, hanem hogy olyan fontos ismereteket sajátítanak el, mint az empátia, bővül a szókincsük, fejlődik a memóriájuk, és nem utolsó sorban jól szórakoznak közben.

Kiderült, hogy utólag még a kötelező olvasmányokat is hasznosnak, érdekesnek találták, csupán az, hogy kötelező elolvasni, és a nyelvezetük már kissé nehézkes ezeknek a műveknek készíteni őket arra, hogy nehezebben tudjanak nekiállni olvasásuknak.

Mészöly Ágnes kérte a tanulókat, mondjanak klasszikus, majd kortárs magyar írókat/költőket, hogy össze tudja hasonlítani, mennyit ismernek közülük. A mérleg ismertség alapján egyértelműen a klasszikusok javára dőlt el 24:7 megoszlás szerint. Pár új kifejezéssel is gazdagodtak az iskolások, a kanonizálódásnál kissé értetlenkedtek, de az író hamar értelmezte számukra az idegen szót.

Mészöly Ágnes a találkozóra Hanga és Várkony c. könyvsorozatának a harmadik részével készült, mely a Várkony és a könyvtár réme címet kapta. Bevezetésül elmesélte az író, hogy a mű egy kis eldugott faluban játszódik, ahová Pestről költözik le édesanyjával a Hanga nevű tizenéves lány, aki itt ismerkedik meg a helybeli Várkony nevű fiúval.

A könyv borítója alapján a diákoknak ki kellett találniuk, a regény milyen műfajt képvisel, pillanatok alatt rájöttek, hogy bizony ez egy ifjúsági krimi. Az illusztrációkra is rácsodálkoztak, ugyanis anime stílusban készültek a rajzok a műhez, és megtudták a fiatalok, hogy Jósa Tamás igazából nem is illusztrátor, hanem rockzenész, akinek a rajzolás csupán a hobbija, mégis a rengeteg próbarajzot beküldő pályázó közül az ő képei emelkedtek ki jelentősen.

Egy részletet olvasott fel Mészöly Ágnes a könyvéből, melyből kiderül, Hangát miért nem látogathatja az apja. Várkony szeme egyre jobban kikerekedett, ahogyan a lány elmesélte az előzményeket, melyek között szerepelt egy marónátronos eset, ami után Hanga nyelvét műteni kellett, egy érdekes kísérlet a kockacukorral, melynek következtében apjával majdnem felgyújtottak egy kávéházat, az óvodai riadalom, amikor zöldre festették magukat ételfestékkel, de végül akkor sokallt be a lány anyja, amikor apja elvitte egy büntett helyszínére, és onnan elrabolták Hangát. Az emberrablóknál töltött 5 napnak az vetett véget, hogy az áldozat a gazfickókra robbantotta másfél kiló liszttel a lakást, ahol fogva tartották. A lány szerencsésen megmenekült, de anyja az eset után egyből beadta a válókeresetet, és leköltöztek a csendes kis faluba.

A részlet után, kis játékkal készült az író, 12 kérdéses feladatsort állított össze, projektor segítségével mutatott a tanulóknak könyvborítókat, melyeknek megtekintése alapján kellett helyes választ adni kérdésekre. Két-három fős csapatok versenyeztek, és a legtöbb pontot elérő öt csapat egy-egy tábla csokival lett jutalmazva.

Játszva ismerkedhettek meg így a diákok a kortárs irodalom remekeivel, amelyek közül néhányról még nem is hallottak, ilyenek voltak például: Neil Gaiman: Szerencsére a tej; Terry Pratchett: Cseles; Dóka Péter: A kék hajú lány; Szabó Tibor: Epic; Seita Parkkola: Vihar; és nem utolsósorban az író saját műve a Darwin játszma is.

Végezetül a közönség soraiból elhangzott néhány kérdés a könyvkiadással kapcsolatban, gyermekei vajon szerepelnek-e valamelyik művében, és hogy családja mennyire szigorú azzal kapcsolatban, hogy mennyire cikis vagy trendi egy-egy kifejezés, amit leír könyveiben, és a búcsúzkodásnál elengedhetetlen: Miért kell már most visszamennünk az iskolába? is.

Gyapay Vera

